



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobkyně: **D. S.** nar. xxx, státní příslušnost Ukrajina, bytem xxx, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v Praze, Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015, č.j. MV-159486-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z žalovaných nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č.j. MV-159486-7/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, oboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-60212-28/DP-2013 ze dne 23. 9. 2014, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014, č.j. OAM-60212-28/DP-2013, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále také jako zákon o pobytu cizinců) zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť žalobkyně mj. neplní účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Správní orgán se zabýval otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Hodnotil v tomto ohledu věk žalobkyně, poměr let, které strávila ve své domovské zemi v kontrastu k relativně krátkému trvání pobytu na území České republiky, a dospěl k závěru, že žalobkyně nevytvořila takové společensko-kulturní návyky, které by jí bránily v opětovném zařazení do ukrajinské společnosti. Dopad rozhodnutí do sféry žalobkyně shledal proto přiměřeným. Žalobkyně na území České republiky nevlastní nemovitost a je jednou z jednatelek společnosti xxx s.r.o., tedy zamítnutím žádosti nebudou narušeny ekonomické poměry žalobkyně, neboť chod společnosti bude zajištěn dalšími jednatelemi společnosti. Společně s žalobkyní žijí na území její rodinní příslušníci, její dcera S. M., nar. xxx a syn G.M., nar. xxx, oba státní příslušníci Ázerbájdžánské republiky. Žalobkyně má příbuzné rovněž na Ukrajině, kde žije její matka. Nezletilý syna a dcera jsou ve věku, kdy ještě nezačali vykonávat povinnou školní docházku, tedy zásah rozhodnutí do procesu jejich vzdělávání je nulový. Správní orgán konstatoval, že rozhodnutím žalobkyni nezakázal další pobyt na území, protože si žalobkyně může podat žádost o jiný druh pobytového oprávnění v zemi původu.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně o nenaplnění účelu, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, podle které musela být podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což nemůže být naplněno pouhým případným úsilím o její provozování, jak uváděla žalobkyně. Poukázal na fakt, že společnost, jejíž je žalobkyně jednatelkou, je od svého vzniku v roce 2006 nepřetržitě ve ztrátě a výsledek hospodaření za rok 2012 činil -410.000 Kč, tvrzení žalobkyně o klientech na Ukrajině a v Rusku označil za nepodložené.

Žalobkyně v žalobě namítla, že byla zkrácena na svých právech, když v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3, § 6, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále namítla porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Způsob podnikání se sice může jevit jako neúspěšný a nedostatečný, avšak žalobkyně za svou činnost pobírá odměnu a odvádí veškeré povinné platby z této činnosti, nebylo přitom prokázáno, že by pobyt žalobkyně byl jakoukoliv zátěží pro státní rozpočet. Nebylo pak naplněno legitimní očekávání žalobkyně, s ohledem na fakt, že v minulosti opakovaně rozhodnutí o prodloužení dlouhodobého pobytu obdržela, přitom v mezidobí ke změně právní úpravy nedošlo. Nedostatečně byly vypořádány námitky žalobkyně týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se zcela opomněly zabývat zájmem nezletilých dětí, které mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a absolvují zde základní vzdělávání. Jejich vycestování by do jejich sféry nepřiměřeně zasáhlo. V tomto ohledu bylo rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného stavu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě námitky žalobkyně označil za nedůvodné. Žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3, § 6, § 68 odst. 3 správního řádu a dále v čem rozpor s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Podle konstantní správní judikatury nestačí, aby byl cizinec zapsán v příslušném rejstříku, nýbrž je vyžadováno, aby po období, které nelze považovat za přechodné, též fakticky plnil účel povolení k dlouhodobému pobytu, tedy fakticky podnikal. Pouhý záměr cizince k výkonu podnikatelské činnosti není pro možné konstatování plnění účelu podnikání v průběhu povolení k dlouhodobému pobytu dostatečný. Napadené rozhodnutí není v rozporu se zásadou legitimního očekávání, protože žalobkyně fakticky činnost jednatele společnosti nevykonává, a proto dlouhodobě neplní účel pobytu. V rozhodnutí je dostatečně vypořádána otázka přiměřenosti, kdy jednoznačně preferovaným zájmem je, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří plní účel povoleného pobytu.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

Ze správního spisu se podává, že žalobkyně podala dne 5. 12. 2013 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání. V řízení o žádosti mj. doložila formulář žádosti o prodloužení doby platnosti k povolení dlouhodobého pobytu, potvrzení o výši příjmu z nezávislé činnosti vystavené dne 2. 12. 2013 společností xxx s.r.o., potvrzení Finančního úřadu pro Karlovarský kraj o neexistenci daňových nedoplatků pro společnost xxx s.r.o. ze dne 14. 2. 2014 a smlouvu o výkonu funkce jednatele na dobu neurčitou. V protokolu o výsledku ze dne 26. 8. 2014 žalobkyně uvedla, že na území ČR poprvé přijela v roce 2006, kdy 6. 12. 2006 založila společnost xxx s.r.o., ve které je jednatelkou a zároveň majitelkou. Společnost sídlí na adrese xxx, ale na uvedené adrese společnost není řádně označena. Ve společnosti jsou zapsáni 4 jednatele, ale jednatelskou činnost vykonává sama, i když ona sama smlouvy s klienty nepodepisuje a nic neprodává. Momentálně pracuje nad projektem firmy, kdy společnost se má zabývat pronájmem bytů a nemovitostí. Před rokem 2006 pracovala 10 let s nemovitostmi v Dubaji, kdy po příjezdu do ČR otevřela stejnou společnost, aby si čeští občané mohli pronajímat apartmány v Dubaji. V současné době hledá způsob, jak vyřešit problém, že dubajský trh je drahý a Češi nemohou platit tolik peněz. V době výsledku neměla žádný zisk, ani české partnery, jen klienty na Ukrajině a v Rusku. Společnost daně platí. Pracovní náplň žalobkyně spočívá v tom, že 4 - 5 hodin pracuje. Celý den je na Skype a soukromém e-mailu, protože společnost svůj e-mail nemá zřízený. Dříve pracovala v Karlových Varech, ale v současné době pracuje v Praze z domácnosti, kde má svou místnost, kterou využívá jako pracovnu. Za svou činnost dostává mzdu ve výši 5.200 Kč čistého, další příjem je pouze výživné ve výši 270.000 Kč měsíčně, které ji posílá otec dětí M.F. Je matkou dvou nezletilých dětí, G. M., nar. xxx a S. M., nar. xxx, které mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Právní zástupce žalobkyně dodal, že nezletilé děti jsou státními občany Ázerbájdžánu a žalobkyně je občankou Ukrajiny, kdy děti českou republiku považují za svůj domov.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákon ač. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“), napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§37).

Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ust. § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Z odůvodnění obou rozhodnutí v posuzované věci je patrné, že správní orgány se vycházely z obsahu předloženého spisového materiálu a které se opírá se o provedené dokazování, zejména o výsledcích žalobkyně, přičemž toto dokazování bylo vyhodnoceno z pohledu zákonem stanovených podmínek.

Při posouzení způsobu podnikání žalobkyně se soud ztotožnil s hodnocením skutkového stavu tak, jak bylo provedeno žalovaným. Za stavu, kdy z písemností uložených v obchodním rejstříku vyplývá, že společnost je od svého vzniku ve ztrátě, a zároveň žalobkyně uvedla, že za společnost jedná sama, ale smlouvy neuzavírá, je zřejmé, že společnost objektivně nevykazuje žádnou činnost, na jejímž základě by bylo možné dosáhnout zisku, společnost nevykazuje ani žádný obrát. Pokud byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, musí být také během pobytu podstata podnikatelské činnosti naplňována. Ze zjištěných okolností případu je zřejmé, že u žalobkyně tomu tak zjevně není. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69, v němž soud konstatoval, že povolení musí být fakticky naplněno, tj. podnikatelská činnost musí být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, nemůže však jít o pouhé případné úsilí o její provozování.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně o porušení zásady legitimního očekávání. Při posuzování každé žádosti je nutno přihlídnout ke konkrétním skutkovým okolnostem dané věci a nelze vyslovit obecný závěr, že pokud bylo žádosti v minulosti vyhověno, bude jí do budoucna vyhověno vždy. Rozhodné je v daném případě posouzení, zda žalobkyně průběhu předchozího pobytu naplňovala účel, pro který byl pobyt povolen. Žalovaný na základě skutkových zjištění zcela důvodně dospěl k závěru, že tomu tak v případě žalobkyně dlouhodobě není, nemohl platnost povolení k dlouhodobému pobytu ani prodloužit. Žalobkyně mohla legitimně očekávat, že v případě splnění všech zákonných předpokladů pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a při absenci překážek, pro které by kladně o její žádosti být rozhodnuto nemohlo, bude její žádosti vyhověno. Takové zákonné předpoklady splněny nebyly, nemohla tedy ani legitimně očekávat, že platnost povolení bude prodloužena. Fakt, že v minulosti byla za obdobného skutkového platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena (v tomto ohledu zřejmě správní orgány při dřívějším

rozhodování nemohly reflektovat dlouhodobou nečinnost žalobkyně v jejím podnikání), nemůže u žalobkyně nastolit legitimní očekávání, že tak bude činěno nadále, aniž by byl skutkový stav podle zákonných ustanovení správními orgány při posuzování každé konkrétní žádosti hodnocen.

Pokud žalobkyně v žalobě obecně namítla, že správní orgány rozhodly v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3, § 6, § 68 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že při soudním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí porušení daných ustanovení neshledal.

Nerelevantní soud shledal námitku žalobkyně o nepřezkoumatelnosti resp. nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví, co je nezbytné zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nikoli povinnost správních orgánů v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě aplikace ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu tomu tak není. Na rozdíl například od ustanovení § 37 odst. 2 téhož zákona. Pokud se tedy žalovaný zabýval dopady rozhodnutí do sféry žalobkyně, činil tak nad rámec zákonné povinnosti.

K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.1.2012, č.j. 8 As 34/2011-85 (dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v bodech 19, 21 a 22 odůvodnění rozsudku uvedl, že „zákon o pobytu cizinců v § 37 v odst. 1 a odst. 2 vymezuje různé situace, při kterých správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů; při aplikaci § 46 téhož předpisu pak platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Zatímco v případě důvodů vymezených ve druhém odstavci § 37 zákon o pobytu cizinců stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v případě odstavce prvního taková podmínka stanovena není. Správní orgán, mimo jiné s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Právě možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Uvedené závěry lze aplikovat i na skutečnosti přepokládané § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již zákonodárce tedy přijetím předmětné zákonné úpravy provedl proporcionální posouzení práva cizince na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří smysl povolení k pobytu vůbec nenaplní, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho rodinného života.

Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí pak není nucené opuštění území České republiky, rozhodnutí tedy nemá potenciál do soukromých a rodinných vazeb žalobkyně zasáhnout. Dopad rozhodnutí do soukromého života žalobkyně tedy není v posuzovaném řízení relevantní skutečností, která by měla být správními orgány hodnocena. K tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24.4.2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. S ohledem na tuto skutečnost pak nepřichází do úvahy postup, kdy by správní orgán nemusel na základě

mimořádných okolností aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení proto, že aplikací uvedeného právního předpisu by se dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti.

Pokud žalobkyně namítla porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, soud odkazuje na argumentaci v předchozím odstavci. Lze doplnit, že z této úmluvy nelze dovodit právo žalobkyně na udělení pobytového povolení. Tato Úmluva nezakládá žalobkyni žádná práva, na kterých by mohla být napadeným rozhodnutím zkrácena. Pokud jde o právo nezletilých na zachování jejich rodinných svazků a péči rodičů, jeho realizace není podmíněna udělením povolení k pobytu. Otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života judikatura Evropského soudu pro lidská práva spojuje zejména s nuceným opuštěním území, v daném případě však důsledkem napadeného rozhodnutí nucené vycestování žalobkyně z území České republiky není.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., a contrario, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2017

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu